

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep.

0030 OSLO

Langbruk	71 66 47 21
Direktør: Saksbeh.: 71 66 47 21	102
Saksnr.: 2003 13044	Doknr.: - 102
Mottatt: 15 MAR 2004 ASR/SJK	
Saksbeh.: 1717	Ark.: 482
K. p.	Avskrift

Vår ref.
03/01885-002/ERH

Arkivkode
V7

Deres ref.

Dato
11.03.2004

FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK - HØRING.

Kommentarer til en del paragrafer:

§ 1 Formålet med loven.

Fra å ha virkesproduksjon og virkesforsyning til industrien som et viktig formål i den gamle skogbruksloven blir det nå fokusert mer på den bærekraftige forvaltningen av skogressursene. En slik forvaltning med tanke både på det biologiske mangfold, landskap, friluftsliv mv. er vel og bra. Likevel, skogbruksloven skal betjene en næring og en synes forslaget har for lite fokus på det økonomiske og den næringsmessige delen i skogbruket.

§ 4 Skogeier sitt forvalteransvar.

Lovforslagets § 4 presiserer skogeiers ansvar overfor loven, tilhørende forskrifter og miljøansvaret. Det legges særlig vekt på skogeiers miljøansvar, hvor alle tiltak skal ha sin bakgrunn i at skogeier har full oversikt over alle miljøverdier i skogen sin. Hvis så ikke er tilfelle skal tiltakene ikke gjennomføres i.h.t. lovteksten. Dette er en skjerpning i forhold til tidligere og det er kun når disse kriteriene er oppfylt at prinsippet med "frihet under ansvar" skal gjelde. Dette stiller veldig store krav til skogeier, nærmest helt uopnåelige krav ut i fra skogens diversitet og mangfold, hvis man skal ta lovens ordlyd på alvor (som vi regner med er intensjonen). Skogeiere i Norge er en lite ensartet gruppe, hvor interesse og kunnskap om skog varierer enormt. I den sammenheng har fagpersoner innenfor skogbruket, spesielt i kommunene, kunnet gi råd og følge opp den enkelte skogeier og skogeiendom på en god måte. Med de endringene som staten har iverksatt den siste tiden hvor bl.a. kompetansekravet overfor kommunene er falt bort, kan en se for seg at en del kommuner framover ikke vil kunne gi de tjenester og den bistand skogeierne trenger for å ivareta kravet i loven. I kommuner hvor den næringsmessige betydningen av skogbruk er fallende og kommuneøkonomien er trang, er det sannsynlig at mange kommuner ikke vil prioritere å ha fagfolk innen skogsektoren. Interkommunale løsninger gir et generelt dårligere tilbud til hver skogeier og private tjenestetilbydere innen skogsektoren er urealistisk i store deler av landet.

Dette er også viktig med tanke på de utfordringer som skogeiere og skogbruket generelt står overfor med dårlig lønnsomhet og lav betalingsevne i jord og skogbrukssektoren.

§ 6 Forynging og stell av skog.

Lovteksten i § 6. er forholdsvis presis. Den klargjør hva som er skogeierens plikter, kommunen sine virkemiddel og gir hjemmel for å fastsette forskrift.

Departementet ber om kommentarer i forhold til detaljeringsgrad.

Ny forskrift med hjemmel i § 6 bør, som departementet skriver, presisere minimumskrav i forhold til tetthet på foryngelsen, valg av treslag og hva for tidsperspektiv en kan godta. I forhold til tetthet så vil en tabell lik den som står i pkt. 6.8.3, på side 30 i høringsnotatet, være avklarende. Ett annet begrep som bør omtales i ei slik forskrift i forhold til tilfredsstillende foryngelse er begrepet utviklingsdyktige planter. En tilfredsstillende foryngelse kan bli ødelagt av ikke utført ungsogpleie. Et tilfredsstillende plantefelt som blir ødelagt av forsømt ungsogpleie, kan føre til at en ikke får noen utviklingsdyktige planter med tanke på kvalitet på sikt. Det vil derfor være behov for en avklaring i forhold til dette. Dvs. når kan en regne foryngelsen som tilfredsstillende.

§ 9 Forebyggende tiltak.

Vi antar at det er en skrivefeil i dette forslag til lovtekst. Det er henvist til plikta til å forynge skog etter §7 i lova. Det er § 6 som omhandler foryngelsesplikt. § 7 omhandler vegbygging.

I noen områder er det eller kan det være en ubalanse mellom hjortevilt og skogproduksjon. Bestanden av hjort eller elg kan være så stor at det er vanskelig eller umulig å forynge skog. Her ønsker departementet å få vurdert om det er nødvendig/ønskelig å innføre forslaget til andre ledd.

Hjorteviltforvaltninga skal i stor grad være bestandsplanbasert innen 2006, jamfør målsettinger fra miljøverndepartementet. I det ligger det at større myndighet i spørsmål om forvaltning av hjortevilt vil være flyttet over til grunneier, mens kommunene vil være godkjenningorgan for bestandsplanene. Grunneierne vil vektlegge økonomi, i mange tilfeller vil et skadenivå av et visst omfang være akseptabelt, ut fra de inntekter de får via jakt. Vektlegger grunneier i for stor grad viltinteressene på bekostning av andre samfunnsinteresser, vil kommunen på sin side ha mulighet til å nekte godkjenning av planen. Det må med andre ord være foretatt en helhetsvurdering på vilt og andre interesser i bestandsplanene. Dette er nedfelt i viltlovens § 1 og videre utdypet i forskrifts og rundskrivs form. (Forvaltning av hjortevilt og bever). Likevel mener en at punktet er med i den nye skogloven, slik at en unngår misforståelser.

§ 11 Meldeplikt

Siste setning fjernes.

Hvis det skal kreves tilbakemelding fra kommunen før tiltak iverksettes er det snakk om en søknad og ikke melding. Det er viktig og ikke rote med begrepene slik som her blir gjort. Skogeierne er allerede vant med begrepet meldeplikt etter reglene for vernskog der det ikke kreves tilbakemelding fra kommunen før tiltaket iverksettes. Dette er også i samsvar med reglene i annet lovverk som for eksempel i Plan- og bygningsloven.

Det gir også unødig merarbeid å gi tilbakemelding på greie saker, det er viktigere å bruke tid på saker som betyr mer.

§ 13 Skogområder med viktige miljøverdier.

Som lovteksten presiserer kan restriksjonene gå lengre enn loven gir hjemmel for. Da er det vanskelig å uttale seg om lovteksten, som henviser til en forskrift som ennå ikke foreligger. Det må derfor settes som krav at en forskrift som kan få så store konsekvenser for den enkelte

skogeier blir sent ut på høring.

Det må også kommenteres at det etter hvert forlanges så høye krav til kompetanse hos den enkelte skogeier at det er å frykte at færre vil drive skogen. Derfor må det utarbeides klare regler slik at det skal være overkommelig for den enkelte skogeier å være beslutningstaker.

Generell kommentar:

Staten stiller strengere krav til kommunene for oppfølging av en rekke tiltak. Vi synes utviklingen er betenkelig, der kommunen opplever vanskelige økonomiske rammer, samtidig som de får mer myndighet og ansvar fra staten. Det kuttes i bemanning og bevilgninger til kommunene. Det synes for tiden å være lite samsvar mellom festtaler og prioriteringer i stortingsmeldinger/høringer til lov og det staten iverksetter i praksis. Nedprioriteringer av skogbruket vil føre oss inn i en lengre periode hvor skogen kvalitativt forringes og dermed får mindre betydning som råstoff for nasjonal skogindustri. Dette har også historisk skjedd tidligere og er av den grunn bekymringsfull, da skogbruksfaglige feil tar lang tid å rette opp, og at vi bør lære av vår egen historie.

Staten lanserer flere plasser i høringsdokumentet at det arbeides med nye forskrifter som skal foreligge parallelt med iverksetting av den nye loven. Det må settes krav til at en forskrift som kan få konsekvenser for den enkelte skogeier blir sendt ut på høring.

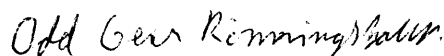
Med hilsen
RINDAL KOMMUNE

Erik Halvorsen
Skogbrukssjef

Ola T. Heggem
Ordfører

Odd Geir Rønningsbakk
Leder Ressurskomiteen